

taka godba do človeškega sreća. Na svojih perotih ga nosi po svetih nebesih, ali pa joka ž njim nad človeško nesrečo in hudobijo.

Čudežno in res včasih tudi nevarno sega umetna posvetna godba človeku v sreće. Prilizneno in mamljivo ga vabi, pa tudi burno in strašno vzbuja strasti v njem. Kako nežno se poje „Mila, mila lunica“, in kako močno doni krepki „Naprej zastava Slave!“ V pesnih slavimo preljubo veselje, domače življenje, zvesto ljubezen in še sto drugih enakih občutkov. Takisto pa vzbuja nam godba in pesen tudi vzvišene čute za vero, dom in cesarja.

III.

Dragi moj, ki to čitaš, ali mar veš kaj je paramitija? To je taka parabola ali prilika, v katerej so delujoče osebe višja nadzemeljska bitja, ne pa ljudje. Po njej se pojasnjuje na posebnem dogodku kako pravno pravilo ali kaka višja resnica iz duševnega življenja človeškega. O uplivanji godbe na človeka pa nam podaja J. P. Richter sledečo paramitijo.

Nekdaj je stopil angelj ljubezni pred Boga in ga prosil: „Oče! daj svojim ubogim ljudem boljši govor, ker oni imajo same besede, kadar hočejo naznaniti, kako se radujejo, kako žalujejo, kako ljubijo“. — „Dal sem jim solzé“, odgovoril je Bog, „svitile solze veselja, grenke solze žalosti in sladke solze ljubezni.“

Angelj ljubezni je dalje govoril in dejal: „Solza ne naznanja vsega, kar leži v čutečem človeškem srci. Oče nebeški! daj jim boljši govor, kadar hoté naznaniti, kako občutijo neskončne svoje želje po nekaj prihodnjem, kako se jim izgubiva jutranja zárija minule mladosti, kako se jim blesti večerni žar prihodnjega življenja“. — Zdaj začuje nebeški Oče jasno Vilo ali modrico petja in godbe. Njej namigne in reče: „Pojdi doli k ljudém in uči je svojega govora.“

Takrat je stopila modrica petja in godbe na svet in podala človeškemu rodu nauk o glasovih ali glasoslovji. Od takrat zna človeško sreće govoriti. Godba in petje sta govor človeškega sreća.

Fr. Rup.

Jastreb in slavec.

(Basen.)

Slavец sedi na visokem hrastu ter pôje po svojej navadi. Lačen jastreb ga ugleda, spusti se nanj in ga ujame. Slavec, obsojen v smrt, poprosi ujedo, naj ga izpusti, češ, da ni še dosti velik, da bi si napolnil ž njim svoj želodec. Ako je potreben živeža, ogleda naj se po večjih ptičih. A jastreb mu pretrga besedo, rekoč: „Pač bi bil neumen, če bi plen, katerega držim vže v krempljih, izpustil in lovil ónega, ki ga še nikjer videti ni!“

Basen uči, da so tudi ljudje nespametni, ki se, upajoč doseči kaj boljšega, ne brigajo za sedanjost.

(Aesop, prev. P. F. G.)

= Lovčan